

one tiny

egyetlen kis hazugság

LIE

„Heves, szexi,
érzelmes... K. A.
Tucker nem hagyja a
lelked érintetlenül.”

– *Colleen Hoover,*
New York Times
bestsellerszerző

fine
selection

K. A. TUCKER

K . A . T U C K E R

one tiny
LIE

e g y e t l e n
k i s h a z u g s á g

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Líának és Sadie-nek

Ez csakis a ti életetek, ti formáljátok

Paulnak

Az apu-napköziért

Stacey-nek

A legjobb irodalmi ügynöknek

Elmenekülök.

Elmenekülök a hangok, a kiáltozás, a csalódottság elől.

*Elmenekülök a hazugságaim, a hibáim és mindazon dolgok elől,
amiket megbántam.*

*Elmenekülök minden elől, amivé válnom kellett volna,
és amivé nem váltam.*

Mert ez mind hazugság.

ELSŐ FEJEZET

Túl tökéletes

Június

– Livie, szerintem te teljesen el vagy baszva.

Sajttortadarabok záporoznak a számból, és csapódnak neki a veranda üvegfalának, ahogy fulladozni kezdek a falattól. A nővéremnek beteges humorérzéke van. Kijelentését rögtön ennek tulajdonítom.

– Ez nem vicces, Kacey.

– Igazad van, nem az.

Attól, ahogy mondja – azon a nyugodt, gyengéd hangján –, furcsán görcsbe rándul a gyomrom. Letörlök egy darabka sajttortát az alsó ajkamról, majd az arcát fürkészem, valami árulkodó jel után kutatva – valami olyan után, ami leleplezné. Semmi ilyet nem találok.

– Ugye most ezt nem komolyan mondd?

– De, halálosan komolyan.

A torkom rögtön összeszorul a rémülettől.

– Megint szívsz valamit?

Erre mindössze egy dühös pillantással válaszol.

De ettől még nem könyvelem el, hogy tényleg nem drogozik. Előrehajolok, hogy jobban lássam az arcát, és árulkodó jelek – kitágult pupilla, véreres szem – után kutatok, amikről már tizenkét éves koromban megtanultam felismerni a drogosokat. Semmi. Semmi, csak a megszokott kristálykéék szempár néz vissza rám. Megengedek magamnak egy kis, megkönnyebbült sóhajt. Legalább már nem megint abban a hajóban evezünk.

Mivel fogalmam sincs hogyan reagáljak, idegesen kuncogok egyet, majd újabb falat tortával húzom az időt. Csakhogy a mochaíz mostanra valahogy megkeseredett, a torta pedig mintha darabos lenne. Nagyot nyelve leerőltetem a torkomon.

– Túlságosan tökéletes vagy, Livie. Minden, amit teszel, minden, amit mondasz, tökéletes. Képtelen vagy hibázni. Ha valaki felképele, még te kérnél bocsánatot. Néha el sem hiszem, hogy nem keversz le *nekem* egyet bizonyos dolgokért, amiket mondok. Mintha egyszerűen nem lennél képes dühbe gurulni. Akár még Teréz anyja és Gandhi szerelemgyereke is lehetnél. Te egyszerűen... – Kacey kis szünetet tart, mintha a legmegfelelőbb szót keresné. Végül aztán így fejezi be: – Kibaszottul tökéletes vagy!

Összerázkódom. Kacey úgy káromkodik, mint egy kocsis. Ehhez már évekkkel ezelőtt hozzászoktam, ám most minden egyes káromkodása olyan, mintha orrba vágna.

– Néha azt hiszem, hogy egy nap majd összeroppansz, és totál át-mész itt nekem Amelia Dyerbe.

– Kibe? – húzom össze a szemöldökömet, ahogy az utolsó csepp csokikrémet is lenyalom a szájpadról.

Kacey legyint, mintha mindez egy cseppet sem számítana.

– Ó, hát az a nő Londonban, aki megölt vagy száz kisbabát...

– Kacey! – nézek rá dühösen.

A nővérem csak a szemét forgatja.

– Mindegy, nem ez a lényeg – motyogja. – Hanem az, hogy Stayner belement, hogy beszéljen veled.

Ez percről percre egyre nevetségesebb lesz.

– Mi? De... én... de... *Dr. Stayner?* – dadogom. *A nővérem PTSD-terapeutája?* Remegni kezd a kezem. Leteszem a tányéromat a kisasztalra, mielőtt még elejteném. Amikor Kacey azzal a felvetéssel nyomta a kezembe, hogy nézzük meg együtt a Miami Beach-i naplementét a verandáról, azt hittem, egyszerűen csak kedveskedik. Most már látom, hogy mint valami örült tudós, agyament közbelépést szervezett, amire nincs is szükségem. – Nekem nincs PTSD-m, Kacey.

– Nem is mondtam, hogy van.

– Nos, akkor meg honnan jön ez az egész?

Nem mondja meg az okát. Helyette inkább rögtön büntudatkelésre játszik.

– Jössz nekem eggyel, Livie – mondja egyenletes hangon. – Amikor három évvel ezelőtt megkértél, hogy menjek el arra a bentlakásos terápiára, megtettem. Érted. Nem akartam, de...

– *Szükségem* volt rá! Teljesen szét voltál csúszva! – És ez még ennyire kifejezés. A szüleink hét évvel ezelőtt meghaltak egy autóbalesetben, amit egy csapat részeg egyetemista okozott, és ettől Kacey elindult lefelé a lejtőn, le egyenesen a gödör aljára, ami drogmámorral, egyéjszakás kalandokkal és erőszakkal volt teli. Aztán, három évvel ezelőtt, sikerült még ennél is lejjebb csúsznia. Akkor azt hittem, elveszítem.

De dr. Stayner visszahozta őt nekem.

– Szükségem is volt rá – ismeri be összeszorított ajkakkal. – És *nem* is azt kérem most tőled, hogy feküdj be hozzá kezelésre. Csak

annyt, hogy vedd fel a telefont, amikor Stayner hív. Ez minden. Tedd meg értem, Livie!

Ez teljes egészében irracionális – egyenesen őrült dolog –, mégis látom abból, ahogy Kacey ökölbe szorítja a kezét az oldala mellett, miközben az alsó ajkát rágja, hogy nem csak szórakozik velem. Őszintén aggódik miattam. Ráharapok a nyelvemre, és a part felé fordulok, ahol a lenyugvó nap utolsó sugarai éppen a vízen táncolnak. Elgondolkodom azon, amit mond.

Mégis mit mondhatna nekem dr. Stayner? Színötös tanuló vagyok, felvettek a Princetonra, utána meg majd orvosi egyetemre megyek. Szeretem a gyerekeket, az állatokat és az idős embereket. Sosem éreztem késztetést arra, hogy kitépkedjem bogarak szárnyát, vagy megpirítsam őket nagyítóval. Persze nem túl jól viselem a figyelmet. És helyes pasik közelében általában erősen izzadni kezdek. És valószínűleg szélütést fogok kapni az első randimon. Már ha nem olvadok azelőtt izzadságpocsolyává, hogy valakinek esélye lenne egyáltalán elhívni valahová.

Ez azonban közel sem jelenti azt, hogy két lépésre állnék attól, hogy belőlem legyen a következő pszichopata tömeggyilkos. Ugyanakkor viszont, a furcsaságai ellenére, kedvelem és tisztelem dr. Staynert. Nem fájna, ha beszélne vele. Gyorsan le is rendezhetném az ügyet...

– Hát, gondolom, egy telefonbeszélgetés nem árthat – motyogom, majd még hozzáteszem: – De beszélünk kell arról a pszichológiadiplomáról, amin ügyködsz. Ha vörös zászlókat látsz repkedni a fejem körül, kénytelen leszek elkezdni kételkedni abban, hogy menni fog-e neked hosszú távon ez a melő.

Kacey megkönnyebbül, és ajkán elégedett mosollyal ismét hátradől a nyugágyban.

És ekkor tudom, hogy helyesen döntöttem.

Néha előfordul, hogy az ember olyan döntést hoz, amit utána megkérdőjelez. Erősen megkérdőjelez. Nem bánja meg igazán. Tudja, hogy *valószínűleg* jól döntött, és hogy *valószínűleg* előnyére fog válni a dolog. De azért még rengeteg időt tölt azzal, hogy azon mereng, mégis mi a franc járt a fejében.

Én még mindig azon őrlődöm, hogy vajon miért bólintottam rá arra a telefonhívásra. Napi szinten ezen jár az agyam. Ebben a szent pillanatban is.

– Nem arra akarlak rávenni, hogy szerepelj egy *Megvadult diáklányok* videóban, Livie. – Stayner máris arra a kellemes, ellentmondást nem tűrő hangszínre váltott, amivel győzködni szokta az embereket.

– Mégis honnan tudhatnám? Három hónappal ezelőtt még azt akarta, hogy trécseljek egyet egy orangutánnal. – *Nem vicc.*

– Már eltelt volna három hónap? Hogy van az öreg Jimmy?

Ráharapok a nyelvemre, és veszek egy mély levegőt, még mielőtt kicsusszana valami otrombaság.

– Ez nem a legjobb időpont, dr. Stayner. – És valóban nem az. Őszintén. Süt a nap, meleg van, és éppen most tolom keresztül a rózsaszín bőrröndömet és a kaktuszomat egy szinte festői helyszínen a kollégiumom felé, még vagy úgy ezer összezavarodott diák és kikészült szülő közt. Ma van a beköltözés napja, és még lehet, hogy elhányom magamat, hála a nem túl sima repülőútnak. Dr. Stayner egyik gerillataktika ihlette telefonhívása nem éppen az, amire most a leginkább vágyom.

És erre tessék, pont vele beszélgetek.

– Nem, Livie. Valószínűleg nem az. Talán szólnod kellett volna, hogy tegyük át máskorra a terápiás ülésünket, miután tudtad, hogy ma délelőtt a repülőn fogsz ülni, útban New Jersey felé. De nem szóltál – mutat rá dr. Stayner teljes nyugalommal.

Körbepillantok magam körül, hogy biztos legyek benne, senki sem hallja ezt a beszélgetést, majd előregörnyedek, és suttogva így szólok a telefonba:

– Nem volt mit más időpontra tenni, mert nem járok terápiára.

Oké. Szóval ez nem teljesen igaz.

Már az óta a kellemes, júniusi este óta nem egészen igaz, amikor is a nővérem letámadott a sajtortával. Dr. Stayner már másnap reggel felhívott. És jó szokása szerint nem azzal nyitott, hogy: „Szia!”, vagy hogy: „Jó újra hallani a hangodat”, hanem egyszerűen azt mondta:

– Szóval azt hallottam, kész időzített bomba vagy.

A beszélgetés ezek után már egész simán zajlott. Elcsevegtünk a kiemelkedő tanulmányi eredményeimről, a szerelmi életem hiányáról, a reményeimről, az álmaimról, a terveimről a jövőt illetően. Egy kicsit a szüleimről is beszéltünk, de Stayner nem erőltette a témát.

Emlékszem, hogy mosolyogtam, miután letettem a telefont, mert biztos voltam benne, hogy Stayner most el fogja mondani Kacey-nek, hogy jól vagyok, nincs velem semmi baj, és hogy a nővérem folytathatja a mentálisan instabil egyedek utáni boszorkányüldözését más-hol.

Amikor a következő szombat délelőttön, pontban tíz órakor ismét felvillant ugyanaz a chicagói szám a telefonom képernyőjén, eléggé meglepődtem. De azért felvettem. És azóta is minden szombat délelőtt pontban tízkor felveszem. Sosem láttam egyetlen számlát vagy kezelési aktát, de még csak egy pszichológus rendelőjének belsejét

sem. Mindketten kerülgettük már azt a szót, hogy „terápia”, mint macska a forró kását, de Stayner ezelőtt még *sosem* használta. Talán pont ezért nem vagyok hajlandó elfogadni, hogy mi is dr. Stayner valójában.

A terapeutám.

– Rendben van, Livie. Menj csak! Majd jövő szombaton folytatjuk a *csevejünket*.

A szememet forgatom, de egy szót sem szólok. Nem lenne értelme. Annyit érne, mint halottnak a csók.

– Majd igyál egy kis tequilát! A breaktánc is menő. Vagy nem is tudom, mit csinálnak manapság a fiatalok a regisztrációs héten. Jót fog neked tenni.

– Most komolyan függőséget okozó anyagokat és életveszélyes tánclépéseket ajánlhat nekem a jóllétem érdekében?

Már a második telefonbeszélgetésünkkor nyilvánvalóvá vált, hogy dr. Stayner eldöntötte, úgy fogja „kezelni” az én kínos félénkségemet, hogy hetente abszurd, gyakran égő, de tulajdonképpen ártalmatlan feladatokat ad nekem. Sosem ismerte be, hogy ezt csinálja, sosem adott semmilyen magyarázatot. Egyszerűen csak elvárja, hogy azt tegyem, amit mond.

Én pedig mindig megteszem.

Talán pont ezért kellene terápiára járnom.

A meglepő dolog azonban az, hogy mindez *működik*. Idióta feladatok három hónapon át tartó sorozata valóban segített, hogy megnyugodjak a tömegben, felszabadította a gondolataimat, és elég önbizalommal ruházott fel ahhoz, hogy ne kezdjek el rögtön izzadni, amint egy vonzó férfi belép a helyiségbe.

– Tequilát javasoltam, Livie. Nem kristálymetet... És nem, valójában tequilát sem *javasolok*, mert te még csak tizenennyolc vagy, én pedig

orvos. Rettentő szakszerűtlenség lenne ilyet tennem. Egyszerűen csak azt javaslom, hogy menj el valahová, és *szórakozz* egy kicsit!

Rezignáltan felsóhajtok, de azért mosolyogva válaszolok:

– Tudja, valaha normális *voltam*. Szerintem *maga* csinált belőlem klinikai esetet.

Hangos nevetés üti meg a fületem.

– A „normális” unalmas. Tequila, Livie. Attól még a petrezselymet árulók is kivirulnak. Talán még... – a drámai hatás kedvéért még a lélegzete is elakad – egy fiúval is találkozol!

– Tényleg mennem kell – mondom, és érzem, ahogy elpirulok, miközben felmászom a lenyűgöző, Roxfort-szerű kollégium betonlépcsőin.

– Menj csak! Szerezz emlékeket! Ez egy boldog nap számodra. Valódi győzelem! – Dr. Stayner hangjából elvész a játékos csengés, hirtelen rekedtessé válik. – Legyél büszke!

Belemosolygok a telefonba; jólesik ez a pillanatnyi komolyság.

– Az vagyok, dr. Stayner. Csak... Köszönöm.

Nem mondja ki a szavakat, mégis hallom őket: *Édesapád büszke lenne rád.*

– És ne felejtsd... – Már vissza is tért a játékoság.

A szememet forgatva pillantok a telefonra.

– Vettem. „Az észszerűség határain belül felszabadult diáklány.” Minden tőlem telhetőt megteszek. – Hallom a kuncogását, ahogy bontom a vonalat.

MÁSODIK FEJEZET

Vodkabomba

Biztos Hamupipőke is így érezhette magát.

Mármint így érezhette volna, ha ahelyett, hogy kecsesen suhan a táncparketten a királyi bálon, egy egyetemi házibulin kötött volna ki a falhoz szorítva, miközben minden oldalról részegek taszigálják.

És ahelyett, hogy mindenkit lenyűgöz csodaszép báli ruhájával, lopva folyton a tógáját húzogatta volna, nehogy kibuggyanjon valami rendkívül fontos testtájék.

És ha tündérkeresztanya helyett, aki minden kívánságát teljesíti, egy idegesítő nővére lett volna, aki folyamatosan zselébe oltott vodkabombákat nyom le a torkán.

Ja, kész Hamupipőke vagyok.

– Az alku az alku! – harsogja túl Kacey a DJ-t, ahogy átnyújt nekem egy kis műanyag poharat. Egyetlen szó nélkül elfogadom, majd hátrahajtom a fejemet, és engedem, hogy a csúszós, narancssárga cucc lecsússzon a torkomon. Tulajdonképpen egészen ízlik is. Nagyon is ízlik. Persze ezt be nem vallanám a nővéremnek. Még mindig dühös vagyok, amiért zsarolással rávett, hogy az egyetemen töltött első éjszakám egyben az első lerészegedéssel töltött éjszakám is legyen.

A legeslegelső. Ugyanis vagy ezt választhattam, vagy azt, hogy Kacey végigsétál a koleszomon, a pólóján az arcommal és azzal a felirattal, hogy: „Szabadítsuk fel Livie libidóját!” Nem viccelt. Még meg is csináltatta azt a vackot.

– Ne vágj már ilyen savanyú képet, Livie! Be kell ismerned, hogy ez egész jó buli – kiáltja Kacey, ahogy átnyújt nekem még két vodkabombát. – Akkor is, ha éppen ágynemű van rajtunk. Úgy értem, most komolyan? Ugyan ki rendez manapság tógabulit?

Ő csak mondja tovább, én azonban nem is figyelek rá, helyette inkább gyors egymásutánban leküldöm a két vodkabombát. Ezekkel együtt akkor mennyit is ittam az elmúlt egy órában? Jelen pillanatban egész jól érzem magam. Sőt, kifejezetten el vagyok lazulva. Azonban eddig még sosem voltam részeg, úgyhogy honnan is tudhatnám, mi a helyzet? Ez a cucc nem lehet olyan erős. Nem olyan, mintha tequilát vedelnék.

Az a nyavalyás Stayner! Tudhattam volna, hogy fel fogja bérelni Kacey-t, hogy végezze el helyette a piszkos munkát. Stayner egész nyáron mást sem csinált, csak engem piszkált. Persze nincs semmi megdönthetetlen bizonyítékom arra, hogy a ma este is az ő műve. De ha Kacey egyszer csak előkap egy üveg Patrónt, na, akkor az perdöntő lesz.

Nagyot sóhajtva nekidőlök a hűvös falnak, és végighordozom a tekintetemet a fejek tengerén. Nem vagyok egészen biztos benne, hol is vagyunk, azt leszámítva, hogy nem messze a campustól egy tágas pincében, ahol éppen dübörög a buli. Ráadásul, a látszat alapján egy elég jól megszervezett buli, ahol még DJ is van a nagy tér közepén, hogy szolgáltatssa a zenét a tömegnek – néhányan táncolnak, de a legtöbben csak dülöngélnek. A megszokott világítást színes, villogó lámpákra és stroboszkópra cserélték, amitől a hely jobban hasonlít

egy klubra, mint valakinek az otthonára. Gondolom, a tulajok más-kor bútorokat is tartanak itt, azokat azonban ma estére egytől egyig kipakolták. Nem maradt benn más, csak egy csomó asztal körbe a teremben, rajtuk piros műanyag poharakkal, hogy legyen miből inni az asztalok alatt megbúvó hordókból töltött sört, és tálcákkal, rajtuk azokkal az isteni vodkabombákkal, amikkel egyszerűen képtelen vagyok betelni. Biztos több száz van belőlük. Több ezer. Több millió!

Oké. Lehet, hogy mégiscsak berúgtam.

Egy alacsony, formás test halad el mellettem, és int oda nekem bizonytalanul, mire rögtön elmosolyodom. Ő Reagan, az új szobatársam, és az egyetlen olyan személy a buliban – a nővéremet leszámítva –, akivel már beszéltem. Minden egyes évben véletlenszerűen osztják ki, hogy melyik diák melyik szobába kerül. Az elsőévesek esetében ez még a random szobatárs jelentette bónusszal is jár. Bár mindössze csak ma találkoztunk, máris biztos vagyok benne, hogy imádni fogom Reagant. Vidám és társaságkedvelő, és folyamatosan csacsog. Meg aztán igazi művészlélek. Miután bepakoltunk a szobánkba, csinált egy táblát az ajtónkra, amire cikornyás betűkkel felírta a nevünket, majd virágokat, szívecskéket, X-eket és O-kat rajzolt köréjük. Szerintem nagyon édes. Kacey szerint úgy néz ki, mintha egy leszbikus pár lennénk.

Amint beléptünk ide, Reagan már le is lépett, hogy nekiálljon egy csapat sráccal csevegni. Annak ellenére, hogy még csak első-éves, máris mintha rengeteg embert ismerne. Főleg srácokat. Ő volt az, aki felvetette, hogy jöjjünk el ide ma este; más esetben a campuson rendezett rengeteg esemény egyikén kötöttünk volna ki, ahová szándékommal állt elmenni, amíg Kacey bele nem köpött a levezembe. Mint kiderült, ritka az a princetoni diák, aki nem a campuson lakik, úgyhogy az ilyen házibulikát vétek kihagyni.

– Rendben van, hercegnőm. Most idd meg szépen ezt! – mondja Kacey, ahogy előkap valahonnan egy üveg vizet, majd hozzáteszi: – Nem akarom, hogy hányj az este.

Elveszem az üveget, és beleöntöm a friss, hideg folyadékot a számba. Elképzelem, ahogy sugárban ráhányom Kacey-re a fajitát, amit vacsoráztam. Megérdemelné.

– Ó, ugyan már, Livie! Ne légy már dühös rám! – Kacey hangszíne kezd kicsit nyafogósra váltani, ami annak a jele, hogy tényleg büntudata van. Erre meg nekem lesz büntudatom, amiért *miattam* van büntudata...

Nagyot sóhajtok.

– Nem vagyok dühös. Csak nem értem, miért vetted ennyire a fejedbe, hogy leitass.

A szüleink egy részeg sofőr miatt haltak meg. Azt hiszem, talán ez lehet a fő oka annak, hogy egészen eddig minden alkoholos dolgot kerültem. Általában Kacey is alig nyúl az üveghez. Bár úgy tűnik, ma este behozza a lemaradását.

– Küldetésem van: el kell érnem, hogy jól szórakozz, és új emberekkel találkozz. Ez az első egyetemi évem regisztrációs hete, a bulihét. Ez egy olyan egyszer-az-életben dolog. Úgy illik, hogy rengeteg alkoholt és legalább egy, a vécé fölött görnyedve töltött reggelt foglaljon magába. – Erre mindössze csak egy szemforgatással felelek, de ez cseppet sem szegi Kacey kedvét. Felém fordul, és a vállamra helyezi a kezét. – Livie. A kishúgom vagy, és imádlak. Az elmúlt hét évben semmi sem volt még csak távolról sem normálisnak mondható az életedben. Ma este azonban úgy fogsz viselkedni, mint egy normális, felelőtlen tizenennyolc éves.

Megnyalom az ajkamat, majd így felelek:

– Tizennyolc évesen illegális az alkoholfogyasztás. – Tudom, hogy az érvem semmit sem ér a nővéremmel szemben, de nem érdekel.

– Ó, igen. Igazad van. – Becsúsztatja a kezét a tógája alá, majd kihúzza a rövidnadrágja zsebéből valamit, ami úgy néz ki, mint egy jogosítvány. – Éppen ezért ma este te a huszonegy éves Patricia vagy Oklahomából, ha esetleg feltűnnének a zsaruk.

Tudhattam volna, hogy a nővérem mindenre gondolt.

A zene felgyorsul, mire a térdem elkezd együtt mozogni az ütemmel.

– Hamarosan már táncolni fogsz velem! – kiáltja Kacey, ahogy átnyújt nekem még két vodkabombát. Mennyinél is tartok akkor már? Elvesztettem a fonalat, és a nyelvem is olyan furán zsibbad. A karját a nyakam köré fonva Kacey lehúzza magához, egymáshoz préselve az arcunkat. – Oké, készen állsz? – mondja, ahogy kitartja elénk a telefonját. – Nagy mosoly! – Hallom, ahogy megvillan a vaku. – Staynernek.

Aha! Bizonyíték!

– Egészségünkre! – Kacey nekiüti a műanyag poharát az enyémenek, majd hátrahajítja a fejét, és lenyeli a tartalmát, aztán gyorsan utánaküld még egyet. – Ó, van kék is! Mindjárt jövök!

Akárcsak egy mókust kergető Golden retriever, Kacey megindul egy srác után, aki egy nagy, kerek tálcát egyensúlyoz a vállán. Közben észre sem veszi, hányan fordulnak meg utána. Hála vadító, vörös hajának, gyönyörű arcának és izmos testének, a nővérem után *mindig* megfordulnak a pasik. Szerintem nem is veszi észre. Az pedig hétszentség, hogy nem zavarja a dolog.

Felsőhajtok, ahogy figyelem őt. Tudom, mit csinál. Mármost azon túl, hogy próbál leitatni. Igyekszik elterelni a figyelmemet a mai nap szomorú részéről. Arról, hogy apa nincs itt azon a napon, amikor itt kéne lennie. Azon a napon, amikor megkezdem tanulmányaimat a

Princetonon. Hiszen ez mindig is az ő álma volt. Büszke volt arra, hogy itt végzett, és azt akarta, hogy mindkét lánya ide járjon. Miután Kacey jegyei mélyrepülésbe kezdtek a baleset után, számára ez a lehetőség bezárult, így hát csak én maradtam. Úgyhogy most apa álmat váltom valóra – ami az én álmom is –, ő viszont nincs itt, hogy mindezt lássa.

Úgyhogy veszek egy mély lélegzetet, és elfogadom, amit a sors nekem szánt ma estére – és ezalatt a vodkabombákat értem. Annyi biztos, hogy már sokkal kevésbé vagyok ideges, mint amikor beléptem az ajtón. És ez a nyüzsgő hangulat tulajdonképpen egész menő. Itt vagyok az első egyetemi bulimon. Amivel nincs semmi baj, ahogy azzal sem, hogy élvezem, emlékeztetem magamat.

A kezemben egy kis pohárral becsukom a szememet, és egyszerűen hagyom, hogy a testemet átjárja a zene dübörgő üteme. Engedd el magad, és szórakozz! Stayner mindig ezt mondja nekem. Hátrahajtom a fejemet, megnyomom a műanyag kis pohár alját, és az ajkamhoz emelem, majd kinyújtom a nyelvemet, hogy a számba fogadja a rezgő masszát. Tiszta profinak érzem magam.

Leszámítva egyetlen amatőr hibát: nem lett volna szabad becsuknom a szememet.

Ha nem csukom be, akkor nem néztem volna ki úgy, mint egy könnyen megkapható, részeg csaj. És akkor láttam volna közeledni őt.

A savanykás, narancsos íz éppen csak eléri az ízlelőbimbóimat, amikor egy erős kar fonódik a derekam köré, és elhúz a falam jelentette biztonságtól. A szemem kipattan, ahogy a hátam nekifeszül valaki mellkasának, miközben egy izmos kar öleli körbe a testemet. A következő pillanatban – miközben a szívem megállt a rémülettől – egy kéz kapja el az államot és az ajkamhoz szorított műanyag poharat, majd hátradönti és kicsit oldalra fordítja a fejemet. Az orromat pézsmás

költeni illata csapja meg, majd a srác fölém hajol, és nyelvét az enyémnek feszíti, megforgatja körülötte és játszadozik vele egy kicsit, mielőtt kilopná a vodkabombát a számból. Mindez olyan gyorsan történik, hogy még csak esélyem sincs gondolkodni, reagálni, vagy visszahúzni a nyelvemet a számba. Vagy leharapni a betolakodó nyelvét.

Egy pillanattal később már vége is az egésznek, én meg ott maradok lihegve, pia nélkül, a falba kapaszkodva, remegő térdel. Kell egypár másodperc, hogy összeszedjem magam, amikor pedig ez megtörténik, az agyam érzékeli a hátam mögött felhangzó, győzelmes kurjongatást. Megpördülök a tengelyem körül, és egy csapattal magas, izmos sráccal találom szemben magam – mindegyiken trükkösen tekert tóga, hogy látszódjon a jól kidolgozott mellkasuk –, akik éppen kurjongatnak, és úgy veregetik hátba a támadómat, mintha az éppen most nyert volna meg valami versenyt. Nem látom az arcát. Csak a sötétbarna – majdnem fekete – loboncát, és hátának kidolgozott izmait.

Nem vagyok biztos benne, meddig is állok ott eltátott szájjal és kimeredő szemmel, amíg végül az egyik srác a bandában észrevesz. Lopva a vodkabombatolvajra pillant, majd felém bökö a fejével.

Most mégis mi a francot mondjak? Anélkül, hogy túl feltűnő lennék, vadul elkezdem a termet pásztázni a nővérem vad vörös haja után kutatva. Mégis hol lehet? Elment, engem meg itt hagyott, hogy egyedül... Elakad a lélegzetem, ahogy látom, amint a vodkabombatolvaj egy lassú, laza mozdulattal megfordul, és egyenesen a szemembe néz.

Ennek a srácnak a nyelve volt a számban? Ez a srác... ez a magas, hatalmas Adonisz a hullámos hajával, napbarnított bőrével, és olyan testtel, ami még egy vak apácát is tévútra csalna... ez a srác bedugta a *nyelvét a számba*.

Ó istenem! Már megint izzadok. Ennyit a többhétnyi villámrandizásról! Érzem, ahogy az izzadságcseppek végiggördülnek a lapockáim közt, amint a srác kávészínű szeme lentől fölfelé fürgén végighalad a testemen, majd végül megállapodik az arcomon. És aztán a szája egyik sarka megrándul, és arrogánsan rám mosolyog.

– Nem rossz.

Még mindig nem vagyok biztos benne, amúgy mi lett volna az első hozzá intézett szavam. De aztán muszáj volt kinyögnie azt a két kis szót azzal a beképzelt vigyorral a képén...

Úgyhogy lendületet veszek, és egyenesen állkapcsom vágom.

Ezelőtt mindössze csak egyetlen embert ütöttem meg. A nővérem pasiját, Trentet, mert összetörte Kacey szívét. Hetekbe tellett, mire meggyógyult a kezem. Azóta Trent megtanított, hogyan is kell valakit rendesen megütni, úgy, hogy a hüvelykujjamat kívülről a bűtykeimre simítom, a csuklómat pedig lefelé fordítom.

Jelen pillanatban egyszerűen imádom Trentet.

Hallom a körülöttünk felhangzó röhögést, ahogy a vodkabombatolvaj megdörzsöli az állkapcsát, felszisszen, majd előbb az egyik, majd a másik irányba mozdítja, hogy megnézzze, működik-e még. Innen tudom, hogy fáj neki. Ha nem lennék annyira zaklatott amiatt, hogy ez a srác éppen az imént franciázott velem az akaratom ellenére, valószínűleg szélesen vigyorgnék. Megérdemelte. Nem csak a piámat lopta el. Hanem az első csókomat is.

Tesz felém egy lépést, mire én ösztönösen hátrálni kezdek, amivel csak annyit érek el, hogy a hátam ismét a falnak feszül. A srác arcán ravaszkas mosoly terül el, mintha tudná, hogy sarokba szorított, és élvezné is. Egészen közel lép hozzám, két karját kinyújtva tenyerét a falnak támasztja az arcom két oldalán, széles válla, fölém tornyosuló teste, teljes lénye gyakorlatilag ketrecbe zár. És hirtelen nem kapok

levegőt. Fullasztó a közelsége. Megpróbálok a háta mögé pillantani, a nővérem után kutatva, de nem látok túl az izmokon. És nem tudom, hova is nézhetnék, mert bármerre is fordítom a tekintetemet, ő ott van. Végül megkockáztatom, hogy felpillantsak. Parázsló, éjsötét tekintet mered rám. Nyelek egyet, miközben a gyomrom egy más után veti a cigánykerekeket.

– Ez aztán szép kis ütés volt valakitől, aki ennyire... – Az egyik kezét lejjebb csúsztatja, közelebb a karomhoz. Érzem, ahogy a hüvelykujja hozzáér a bicepszemhez. – ...lány.

Válaszul kiráz a hideg, miközben egy jelenet elevenedik meg lelki szemeim előtt: egy reszkető nyuszi, akit sarokba szorított a farkas. A srác oldalra hajtja a fejét, mire kíváncsiságot látok megvillanni a tekintetében.

– Félnék vagy... de ahhoz nem eléggé, hogy ne húzz be nekem egyet. – Egy pillanatra elhallgat, majd ismét megvillant felém egy arroganciával átitatott félmosolyt. – Bocszsz, képtelen voltam megállni. Úgy tűnt, nagyon élvezed azt a bombát. Egyszerűen kénytelen voltam én is megkóstolni.

Nagyot nyelve sikerül felhúznom a karomat, és keresztbe teszem magam előtt, valamiféle barikádot emelve ezzel a mellkasom és az övé közt.

– És? – kérdezem jól hallhatóan remegő hangon.

Vigyora kiszélesedik, majd a tekintete a számra siklik, amit olyan hosszan bámul, hogy már kezdem azt hinni, nem is fogok választ kapni. Aztán csak megszólal. Bár előbb megnyalja az alsó ajkát.

– És szívesen bedobnék még egyet. Benne vagy?

A testem ösztönösen a falnak simul, ahogy szinte próbálok beleolvadni, hogy minél távolabb kerüljek ettől a sráctól és a mocskos szándékaitól.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rendben van, elég lesz! – Elönt a megkönnyebbülés, ahogy közben csusszan egy kecses kar, egyenesen a vodkabombatulvaj csupasz mellkasán landol, majd hátratulja. A srác enged, és feltartott kézzel lassan hátrálni kezd, mintha megadná magát. Megfordul, és ismét csatlakozik a haverjaihoz.

– Nem is rossz kezdésnek, Livie. Asszem, ez majd egy időre megnyugtatja Staynert – mondja Kacey, bár annyira nevet, hogy alig bír megszólalni. Képes nevetni!

– Nem vicces, Kacey! – sziszegem. – Az a srác *rám erőltette* magát! Kacey először csak a szemét forgatja, aztán egy hosszú szünetet követően felsóhajt.

– Ja, igazad van. – Odalép a sráchoz, és egy pillanatnyi habozás nélkül belecsíp a karjába. – Hé, haver!

A srác összehúzott szemöldökkel, az orra alatt „Bassza meg!”-et motyogva, és a karját dörzsölgetve fordul felénk. A mogorva grimasz azonban csak addig tart, amíg meg nem pillantja Kacey gyilkos tekintetét. Vagy inkább az arcát meg a testét. Amire rögtön viszatér az az idióta vigyora. Micsoda meglepetés!

– Ha még egyszer ezt műveled vele, akkor beszököm a szobádba, és letépek a golyóidat, amíg alszol, *capisce?* – figyelmezteti a nővérem előretartott ujjal. A fenyegetései legtöbbször magukban foglalják a herék megcsonkítását.

A vodkabombatulvaj először nem felel. Egyszerűen csak bámulja Kacey-t, a nővérem meg ugyanolyan intenzitással bámul vissza, egy cseppet sem megfélemlítve. De aztán a srác tekintete elkezd ketőnk közt cikázni.

– Ti testvérek vagytok? Hasonlítotok. – Ezt gyakran megkapjuk, úgyhogy nem vagyok meglepve a kérdésen, bár én nem látom a hasonlóságot. Mindkettőnknek ugyanolyan világoskék szemünk